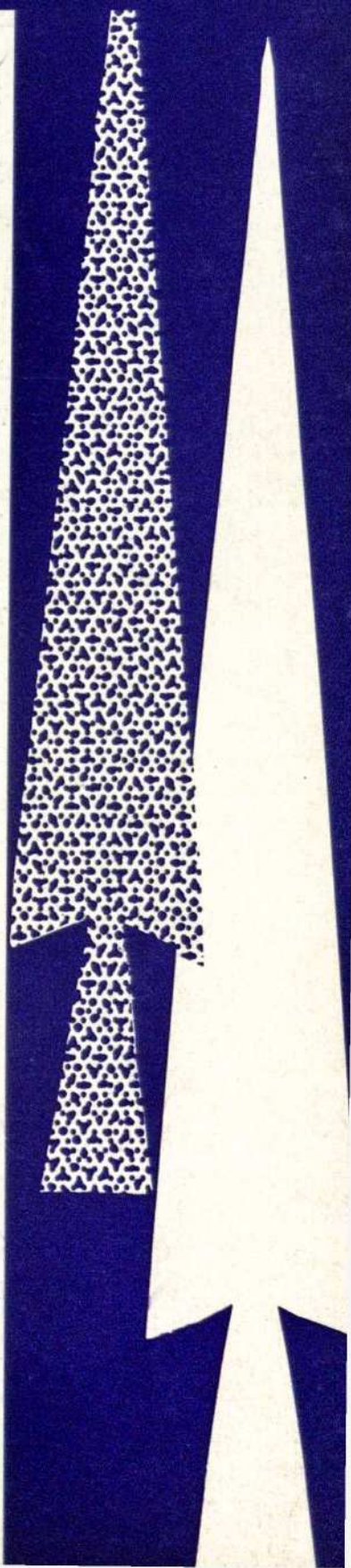

ASINTE

1966

RUGSĖJIS

Nr. 7 *Le*

turinys

Rudenėlio juokas	3
V. Valsiūnienė	
Kietasis kepalas	4
S. Tomarienė	
Išmintingojo Ignuko tortas	8
Aida	
Mislės	11
Trys eglutės	12
B. Brazdžionis	
Neklaužada vėjeliūkštis	16
Karaliaus Vaidmanto duktė	18
J. Slėnys	
Plunksna ir pieštukas	23
Vytė Nemunėlis	
Truputį pagalvok	24
Torto galvosūkis	25
Linksmiau	26
1966 EGLUTĖS šventė	27
Konkurso laimėtojai	28
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

<i>Ses. M. Eucharista</i>	— psl. 1, 32
<i>P. Osmolskis</i>	— 3, 11, 12, 23, 24
<i>A. Balukas</i>	— 4, 5, 6, 7, 18
<i>Aldona S.</i>	— 16-17
<i>Alvydas Bičiūnas</i>	— 17
<i>Ada Korsakaitė</i>	— 20
<i>M. Eidukevičiūtė</i>	— 22

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ

▲ vienintelis ▲
lietuviškas vaikų laikraštėlis
visame pasaulyje

7

rugsėjis 1966

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

RUDENĒLIO JUOKAS

V. Valsiūnienē

Paausuoti lapai	Rudeninēs rāsos	Saulē klevo lapui
Suktinēļi šoka,	Ašarom sustingo,	Šypsnio pagailejo,
Šaltas rudenēlis	Vasarēlēs juokas	Gelsta, gelsta lapas
Pasijuokti moka.	Su plaštakēm dingo.	Išbučiuotas vējo.

KIETASIS KEPALAS

Sonė Tomarienė

Kartą šeimininkė kepė duoną. Iškūreno krosnį, bet, žarstydamą anglis, nepastebėjo, kad pačiame gale dar žioravo nesudegęs nuodėgulis. Pats pirmasis duonos kepalas pataikė ant tos gyvos anglies ir sukepė, suskrudo į akmenį. Ištraukė šeimininkė duoną iš krosnies ir, pamačiusi tą sudegusį kepalą, tarė:

— Pirma tą suskrudėlį rieksiu.

Paėmė peilį, riekė riekė — peilis trakšt ir nulūžo. Atsinešė kirvį, čiakšt čiakšt kirto — kirvis ir atšipo. Atsinešė piūklą, džyrų džyrų piové — piūklas triokšt ir nulūžo. Supykusi sviedė kepalą pro duris:

— Eik tu sau į tyrus laukus!

Kepalas kabulдай kabulдай ir ritasi į laukus. Ritosi ritosi ir susitiko vilką.

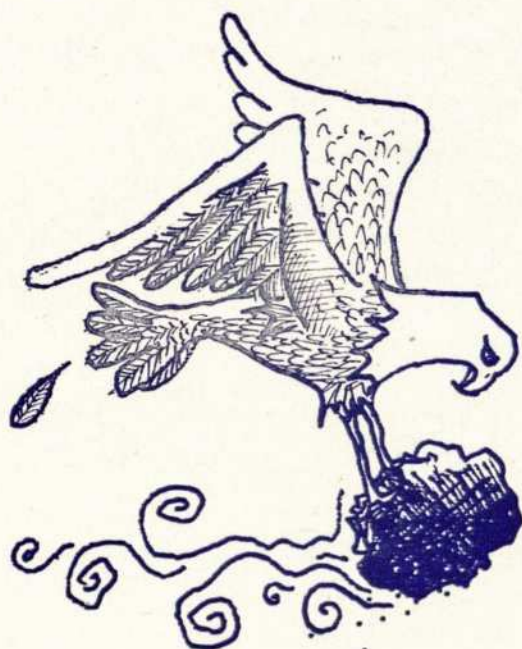
— Dabar tu jau mano, kepalėli! — sušuko vilkas, seiles varvindamas.

Kepalas jam atsakė:

*Mane peiliu riekė — peilį nulaužiau,
Kirviu kirto — kirvį atšipinau,
Piūklą piové — piūklą sutrupinau.
Nebijau ir tavo stiklinių dantų!*

Vilkas pagriebė kepalą ir graužia! Grukšt grukšt pagraužė porą kartų — trakšt trakšt ir išlūžo abidvi iltys! Supyko vilkas, sviedė kepalą ir suriko:

— Per tave dabar turėsiu žolę ėsti! Eik sau į tyrus laukus!

Kepalas kabulдай kabulдай ir vėl sau ritasi. Ritosi ritosi ir susitiko erelį.

— Dabar jau tu mano, kepalėli!
— suriko erelis.

Kepalas atsakė:

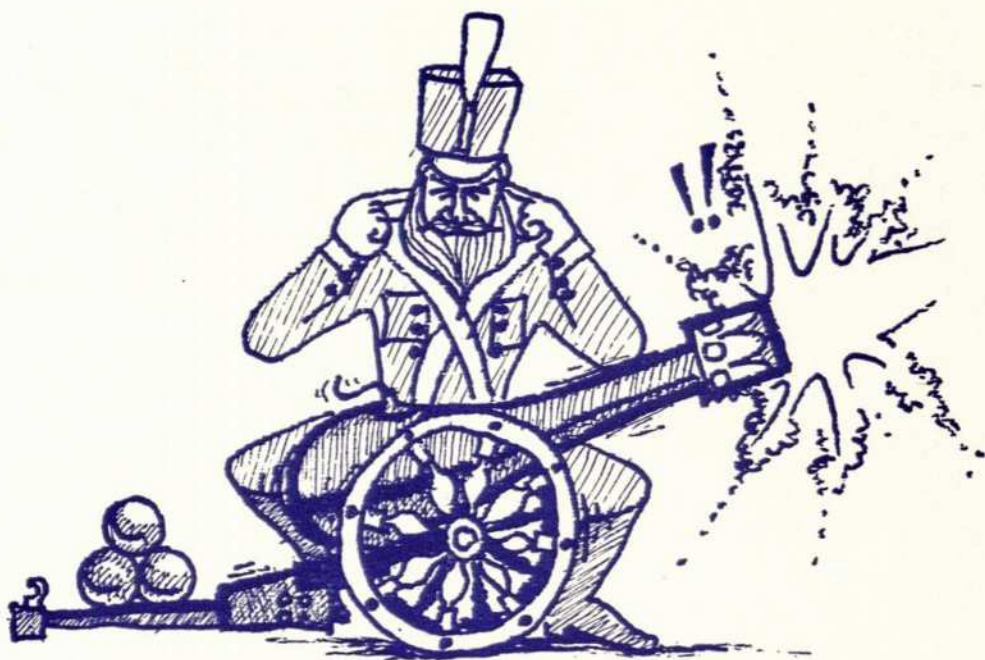
*Mane peiliu riekė — peilį nulaužiau,
Kirviu kirto — kirvį atšipinau,
Piūklų piovė — piūklą sutrupinau,
Iltim graužė — iltis išlaužiau!
Nebijau ir tavo raginio snapo!*

Erelis pagriebė kepalą į nagus, iškilo aukštai į padanges ir trenkė juo į akmenų kalną. Kepalas krito — skidirimt tykšt pykšt ir suaižė akmenų kalną į skeveldras! Supyko erelis ir nulėkė sau. O kepalas toliau bėga, ritasi. Ritosi ritosi ir susitiko karvedį su kariuomene bežygiuojantį. Karvedys sustabdė kepalą ir tarė:

— Dabar tu mano, kepalėli!

O kepalas jam atsakė:

*Mane peiliu riekė — peilį nulaužiau,
Kirviu kirto — kirvį atšipinau,
Piūklų piovė — piūklą sutrupinau,
Iltim graužė — iltis išlaužiau,
Į akmenų kalną metė — kalną suaižiau!
Nebijau ir tavo švininio kardo!*

Bet karvedys nekirto kepalo kardu, tik įkišo į patranką ir iššovė į priešų pilį. Kepalas lėkė lėkė, užlėkė ant priešų pilies, riūkt riūkt — visą pilį išgriovė. Išrėpliojęs iš griuvėsių ir vėl sau ritasi. Ritosi ritosi ir susitiko mokslininką, atominių raketų dirbėją.

— Dabar tu mano, kepalėli, — sako mokslininkas.

O kepalas tik juokiasi:

*Mane peiliu riekė — peilį nulaužiau,
Kirviu kirto — kirvį atšipinau,
Piūklų piovė — piūklą sutrupinau,
Iltimis graužė — iltis išlaužiau,
Į akmenų kalną metė — kalną suažiau,
Iš patrankos šovė — pilį išgrioviau!
Nebijau ir tavo mažo atomo.*

Mokslininkas įtaisė kepalą į atominę raketą ir paleido į mėnulį. Kepalas kilo kilo, pasiekė mėnulį, užt užt išmušė jame didelę daubą ir apsisukęs vėl parūžė į žemę. Mokslininkas gavo už tai gryno deimanto medalį. O kepalas pasiraivė pasitampė ir atsigulė į samanas pasilsėti. Kyšt lapė iš po eglės, apsilaižė ir sako:

— Dabar tu mano, kepalėli.

O kepalas tik juokiasi:

*Mane peiliu riekė — peilį nulaužiau,
Kirviu kirto — kirvį atšipinau,
Piūklų piovė — piūklą sutrupinau,*

*Iltimis graužė — iltis išlaužiau,
Į akmenų kalną metė — kalną suaižiau,
Iš patrankos šovė — pilį išgrioviau,
Iš raketos sviedė — mėnulį daubą išrausiau!
Nebijau ir tavo stiklinių dantų!*

Nusišypsojo lapė, grybšt pagriebė kepalą ir pamerkė į ežerą.
Mirko mirko kepalas ir ištižo kaip lepšė. Susišaukė lapė lapiukus,
am-am-am ir suėdė visi kepalą kaip nieką!

Ak, tai buvo kepalas,
Kiečiausiasis kepalas!
Peiliu riekė — jis peilį nulaužė,
Kirviu kirto — jis kirvį atšipino,
Piūklą piovė — jis piūklą sutrupino,
Iltimis graužė — jis iltis išlaužė,
Į akmenų kalną metė — jis kalną suaižė,
Iš patrankos šovė — jis pilį išgriovė,
Iš raketos sviedė — jis mėnulį daubą išrausė!
O į vandenį pamerkė —
Ir ištižo,
Ir išsileido
Kaip sena lepšė!

Toks tai galas to kepalo,
To kiečiausiojo kepalo!

IŠMINTINGOJO IGNUKO TORTAS

Aida

Ignuko Dobiliuko mamos gimtadienis jau buvo čia pat — kitą savaitę... už poros dienų... poryt... Išmintingasis Ignukas nusprendė, kad šiomet švęs kitaip.

— Kasmet visi Dobilai ir Dobiliukai gauna tortą gimtadieniui — visi iki vieno. Net ir tėvelis. Mamytė vis kepa ir kepa, o jos gimtadieniui nieks nieko neiškepa. Šiomet darysim kitaip! — nusprendė Ignukas.

— Bravo! — sušuko dėdė Izidorius.

— Tai puikumėlis, — pridėjo teta Izolda.

— Valio! valio! — pritarė pusseserė Izabelė ir pusbrolis Ignacas.

— Gera mintis, — tyliai pridėjo antroji teta, Irena.

— Taigi, visgi, nagi, — vėl prabilo išmintingasis Ignukas. — Aš iškepsiu mamytei tortą — tai bus **mano** gimtadienio dovana.

Dėdė Izidorius ir teta Izolda, pusseserė Izabelė ir pusbrolis Ignotas — neužmirštant nei antros tetos Irenos — truputėlį nuliūdo...

— Gal ir mes galėsime padėti — tyliai pasisiūlė antroji teta Irena.

— Aš galėčiau viską maišyti, nes aš stiprus ir beveik niekad nepavargstu, — įsiterpė pusbrolis Ignacas.

— O aš galėčiau suskaičiuoti žvakutes ir tortą papuošti geltonomis rožytėmis, — pridėjo pusseserė Izabelė.

— Mes susijosim miltus ir suplaksim kiaušinius ir... pradėjo teta Izolda ir dėdė Izidorius, bet išmintingasis Ignukas nieko nesakė. Jis nepritarė — Puiku! nei — Žinoma! nei — Labai malonu!

— Žinoma, tai buvo Ignuko mintis tortą kepti, — pagaliau tarė jo tėvelis. — Gal geriau tegu jis ir kepa...

Visi Dobilai, Dobiliukai ir Dobilienės šiek tiek nusiminė, bet tuoj vėl pakėlė galvas ir nutrepsėjo į krautuves pirkti dovanų.

Likęs vienas namie, Ignukas išsitraukė virimo ir kepimo knygą ir pradėjo kepti savo tortą. Pirmiausiai reikėjo trijų kiaušinių. Ignukas susiskaičiavo tris, bet, deja, du liko ant virtuvės grindų. Na, ką gi, visiems atsitinka... Ignukas pasigriebė dar du kiaušinius — balas nutarė sušluostyti vėliau.

Tada prireikė miltų. Išmintingasis Ignukas sijojo, sijojo, bet tų miltų beveik ir neliko. Mat, langas atdaras buvo ir vėjas nupūtė. Na, na ką gi darysi,—visaip būna. Pagaliau, receptas nurodė, kad reikia įpilti puoduką pieno. Čia tai jau visai nesunku — tik kad, grįždamas nuo šaldytuvo, Ignukas paslydo ant kiaušinių ir — KEBERIOKŠT! Ant virtuvės grindų pasidarė tikra kiaušininė. Na, na, na, kągi — visvien visko būna...

Galų gale Ignukas įstatė savo šiokį tokį tortą į pečių ir rengėsi eiti nupirkt žvakučių ir sveikinimą. "Virtuvės

grindys galės palaukt — tuoj grįšiu”, galvojo jis. Prieš išeidamas, išmintingasis Ignukas atsiminė nusiimti prijuostę. Atsiminė ir susirasti pinigų. Jis net nepamiršo durų netrenkti, kad tortas nesukristų... Bet, vajė, vajė, išmintingasis Ignukas pamiršo pečių užkurti!

— Oi-oi-oi! — suriko Ignukas, grįžęs iš krautuvės. Jis greit pasuko mygtuką ant pačio aukščiausio karščio ir griebėsi virtuvę valyti.

Bet visgi, kagi, vagi — viskas buvo sulipę! Kiaušiniai ir miltai ir pienas — tikra kiaušinienė. Ignukas trynė ir šluostė ir plovė. Jis sušilo, sušlapo, įsivėlė į tą savo košę, o tuo tarpu jo tortas pradėjo labai keistai kvėpėti...

Kai dėdė Izidorius, teta Izolda, pusseserė Izabelė ir pusbrolis Ignacas, neužmirštant nei antros tetos Irenos, grįžo iš krautuvių, Ignukas tik sumykė:

— Man neišėjo! — ir pradėjo verkšlenti.

Visi Dobilai, Dobiliukai ir Dobilienės iš jo nė kiek nesijuokė. Dėdė Izidorius tik patapnojo per petį, Ignuko tėvelis greit išmetė sudegusį tortą, o teta Izolda ir antroji teta Irena tuoj ėmė kitą kepti. Pusseserė Izabelė nusivedė Ignuką nuprausti, kol pusbrolis Ignacas suskaičiavo žvakutes. Bematant, tortas jau stovėjo ant stalo, išpuoštas geltonom rožytėm ir ružavom žvakutėm.

— Gerai, Ignuk, dabar parašyk mamytei sveikinimą, — švelniai tarė jo tėvelis. — Tada ją pakviesim.

Ignukas rašė ko gražiausiai ir visi šypsojosi kuo linkmiausiai. Tėvelis atsivedė mamytę iš kaimynų. Mamytė labai apsidžiaugė pamačius tortą, o visi tuoj pradėjo aiškinti:

— Tai buvo Ignuko sugalvota, — tarė teta Izolda.

— Jis labai smarkiai dirbo! — pridūrė dėdė Izidorius.

Ignukas tik stovėjo nuošaliai, galvą nuleidęs, nes niekas, o niekas nesakė — jam neišėjo, nei — mes padėjom, nei — čia mūsų dovana! Mamytė jį apkabino padėkoti, bet staiga Ignukas išsitraukė sveikinimą ir ėmė garsiai skaičiuoti.

— Ilgiausių metų, mamyte, — nuo Ignuko... IR nuo tėvelio, ir nuo tetos Izoldos, ir dėdės Izidoriaus, o taip pat nuo antros tetos Irenos ir nuo pusbrolio Ignaco ir pusseserės Izabelės!

Kai visi Dobilai, Dobiliukai ir Dobilienės tai išgirdo, jie dar plačiau nusišypsojo, o Ignukas dar pridėjo:

— Mamyte, per kiekvieną gimtadienį reikia truputį užaugti — kad ir ne mano gimtadienis!

— Tai išmintingas vaikas! — sužnabždėjo visi Dobilai, Dobiliukai ir Dobilienės ir Ignuko mamytės akys dar labiau žibėjo, negu gražųjį tortą pamačius.

MĮSLĖS

1. Viską girdi,
tik niekam nieko nesako.
2. Stoviu į viršų,
Žiūriu į žemę,
Apačioj karšta,
Viršuje šalta.
3. Esu tarp medžių, rodau viską,
Pats nieko nematau.
4. Graži mergaitė, stiklo kepuraitė.
5. Kojos akmenų,
Liemuo pagalių,
Akys stiklų,
Kepurė šiaudų.

Atsakymai: 1. ausys, 2. kamlinas, 3. langas, 4. lempa, 5. namas.

TRYS EGLUTĖS

Balys Brazdžionis

Vieno veiksmo kalėdinis vaizdelis

VEIKĖJAI:

Kazytė — Amerikos lietuvaitė — 8-9 metų.

Laimutė — Lietuvos pabėgėlė II pasaulinio karo — 10 m.

Vytukas — Sibire buvęs tremtinys — 12 m.

Jonas — Vytuko tėvas — buvęs kartu Sibire — 60 m.

Mokytojas — Vytuko tėvo geras draugas — 45 metų.

Dėdė — iš Lietuvos nesenai atvykęs — 65 metų.

Šokėjai — 6 mergaitės ir berniukai (pagal reikalą).

Trys skautai — berniukai.

Kiškis — pranešėjas — kokių 5 metų berniukas.

APLINKA — Kambarys, šeimyniškas, stalas, kėdė, vidury stalo lemputė. Turi būti vietos pastatyti trim eglutėm ir laisva vieta prie durų.

I. SCENA.

(Ibėga iš gatvės Kazytė ir Laimutė nešinos eglaitėm).

KAZYTĖ: Tai parsinešėm eglutes... (uždususi) Ar mes jas tuoj aptaisysim, Laimute?

LAIMUTĖ: Žinoma, tik klausimas kaip? Man tai gaila, kad jaunos medelius nukirtom...

KAZYTĖ: Bet eglutė — toks gražus dalykas. Taip, kaip toj dainoj sakoma:

— Gražiais žaislais Tu papuošta

Pas mus atkeliavai...

Linksmybės daug mažiems vaikams

Kalėdoms padarei.

LAIMUTĖ: Tai kas iš to, tai tik praėinantis dalykas...

KAZYTĖ: Ką tu sakei? (Už durų pasigirsta Vytuko batų dūžiai).

LAIMUTĖ: Jei taisyt eglutę, tai ji turi ką nors priminti. (Įeina Vytukas nuskurusiai apsitašęs, mergaitės kiek krūpteli. Vytukas nešinas maža pušele).

VYTUKAS: Mergaitės, ko nusigandot, aš ir atsinešiau eglutę. Bet mano kitokia negu jūsų.

LAIMUTĖ: Mes tarėmės, bet nesutinkam...

VYTUKAS: (*Vytukas sveikinasi*) Būkit sveikos. Būsime draugai, vėliau žadėjo atvykti čia mano tėvelis, dėdė iš Lietuvos ir mokytojas.

KAZYTĖ ir LAIMUTĖ: O tai bus lyg Kūčių vakaras — tai taisykim eglutes kuo gražiausiai!

VYTUKAS: Siūlau labai simboliškai — sutiksit?

LAIMUTĖ: Kad tik būtų ir prasminga.

KAZYTĖ: Bet aš norėčiau daug blizgučių ir papuošimų...

VYTUKAS: Gerai, klausykitės. Tu, Kazyte, kaip čia gimusi, turėsi puošti taip, kaip šiame krašte įprasta — visokiom žvaigždutėm, bumbuliukais, obuoliukais. O tu, Laimute, Lietuvos žaliųjų laukų rūtele, taip, kaip Lietuvoj buvo įprasta. (*Laimutė pertraukė kalbą, Vytukas kiek užsigauna, bet vėl linksmas sukinėjasi*).

LAIMUTĖ: O kaip jau pats mandrasis taisyti?

VYTUKAS: Aš, mergaitės, už vis liūdniausiai, taip kaip mes taisėme būdami su tėveliu Sibire.

KAZYTĖ: O ką ji vaizduos?

VYTUKAS: Tu nežinai kas yra Sibiras?... (*Susimąsto*)

LAIMUTĖ: Ar žinai tą pasaulio kraštą, Kazyte?

KAZYTĖ: Ne, ar tai kaip mūsų Florida?

VYTUKAS: (*Rimtai*) A, jūs nieko nežinot, Sibiras tai visą laiką žiema, šiaurūs vėjai, ten kur baltos meškos gyvena, saulutės mažai matyti. Aš su tėveliu penkis metus išgyvenau... Ten už Uralo, štai viena mūsų kartu išdainuota dainelė. (*Vytukas liūdnai dainuoja*)

Dabar esu už Uralo,

Tik vargšas tremtinys.

Svajonės mano krypta

Kur gieda viefersys.

Menu kaip ten žydi

Melsvi linų žiedai

Ak, tėviškėlė brangi

Kur dingio tie laikai...

LAIMUTĖ: Kodėl taip liūdnai, Vytuk? Jau artinasi Kalėdos — būkim linksmi!... Juk pats sakei, kad dėdė iš Lietuvos atvyks. Vytuk, būk vyras — pradėkim taisyti eglaites. (*Vytukas šluostos ašaras*).

KAZYTĖ: Neverk... O kur tavo mamytė, kur ji gyvena? (*Prie durų subeldi*).

VYTUKAS: Mamytė liko Sibire, sniego apipustyta... ir medinis kryželis... *(Tuo momentu įeina Dėdė iš Lietuvos. Vytukas stovi ties eglute).*

DĖDĖ: Sveiki vaikučiai! *(Nustebęs pažiūri į Vytuką)* Ko tu vaikelis ašarotom akutėm — ir dar Kalėdų laikotarpyje? Ką, ar mergaitės nuskriaudė?

VYTUKAS: Ne, Dėdė, aš mamytę prisiminiau... *(Tuo laiku įbėga mergaitės ir berniukai linksmi dainuodami):*

Ten kur Nemunas banguoja
Tarp kalnų, laukų
Broliai vargdieniai dejuoja
nuo senų laikų...

DĖDĖ: *(Kreipiasi į juos).* Palaukite, jaunimėli, čia eina liūdnos kalbos. Vytukai, neverk. Kiekvieno žmogaus gyvenimas ne rožėmis klotas...

LAIMUTĖ: Jūs čia neaimanuokit — prie eglučių taisymo prisidėkit. *(Kreipiasi į Dėdę ir Vytuką. Dėdė išima pupų ir vaišina Vytuką. Dėdė mėgina duoti kitiems vaikams, kurie visi dirba su Kazyte prie eglutės).*

KAZYTĖ: Dėdė, tu tik pupas moki dalinti, o mums jokios pasakos?

DĖDĖ: O, tai pasakysiu, kai ateis mokytojas. Tu, Vytuk, irgi taisyk savo eglutę, vėliau išmok eilėraščių — žinai tą — "Yra šalis", tada visi kuo pasirodysim. Lietuvoj visi vaikai to neturi ir jokių dovanų jiems Kalėdų Senelis neatveža. Čia vaikučiai tai bus linksmi...

VYTUKAS: Kas man padės eglę taisyti? *(Kiti vaikai numoja rankomis ir išbėgo į gatvę. Kazytė baigė taisyti, Laimutė taip pat)*

DĖDĖ: Pašauk savo tėtę, mes čia kiek pasikalbėsime. *(Vytukas išbėga, mergaitės taip pat, pasilieka tik dėdė. Jis atsigula ir laukia tėvo).*

DĖDĖ: Kas pasakys ten mūsų žemėj, kaip šiapus gražu? Kas pasakys Lietuvos vaikučiams pasakaites, kai ten niekas užgimusio Kūdikelio nesveikina ir bažnyčių varpai nešaukia į Bernelių Mišias?...

(Pamažu užsidaro uždanga. Dėdė laukia prie stalo).

II SCENA.

(Trys eglutės stovi vidury kambario. Už jų pasislėpę Vytukas, Laimutė ir Kazytė, kiekvienas už savo eglutės. Dėdė sėdi už stalo. Įeina tėvas su mokytoju. Visi susėda už stalo ir dar nepradėjus kalbėti, staiga įbėga trys skautai. Visi tyli).

I SKAUTAS: Labas, dėde, kodėl čia taip tylu? Ar pas jus Kalėdos dar neatėjo?

DĖDĖ: Taigi, kad dar ne. Mes jau ruošiamės. Jūs skautai čia pabūkit. Mes visi trys išeisim jaunimėlį pakviesti. (*Išeina*).

II SKAUTAS: Kodėl tos eglutės skirtingos?

III SKAUTAS: Paklausk eglučių, ką jos vaizduoja.

II SKAUTAS: (*Atsistoja ties Vytuko eglute*). Kas tu tokia?

VYTUKAS: (*Tyliai*). Sibiro eglutė.

III SKAUTAS: O kas tu esi? (*Atsistoja ties Laimutės eglute*).

LAIMUTĖ: Lietuvos eglutė.

I SKAUTAS: O šita, kokia turtinga! — Kokį kraštą tu vaizduoji?

KAZYTĖ: Ameriką!

VISI SKAUTAI: (*Nusilenkia ties eglutėmis ir atiduoda pagarbą. Tuo metu su dideliu triukšmu ateina Mokytojas, Tėvas Jonas ir Dėdė su jaunimu*).

DĖDĖ: Miela matyti lietuviškus skautus!

TĖVAS: Tai bus linksma ir gražu! Nors kartą pamiršim praeities dienas.

MOKINIAI ir SKAUTAI: Mes padainuosim ir pašoksime!

MOKYTOJAS: Prisiminkim senus lietuviškus Kalėdų, ypač Kūčių papročius.

DĖDĖ: O aš vėliau pasaką paseksiu. (*Pro eglutės įbėga kiškelis*).

KIŠKIS: Aš mačiau Kalėdų senelį! Ar mes jį pasitiksime?

DĖDĖ: Ne, pirma Kūčias turim atšvesti. Kiškeli, bėk prie durų ir pranešk, jei ką negero pamatysi, stebėk, kada vakarinė žvaigždė patekės. Tada mes pradėsime Kūčių vakarienę. (*Kiškelis išbėga*).

Bus daugiau

NAUJOS KNYGOS

Mūsų mažiesiems:

ALGIS IR ALYTĖ

Spalvavimo knygutė su lietuvišku tekstu — kaina 50 centų.
Išleido EGLUTĖS redakcija ir administracija Putnam, Conn.

Knyga paaugliams:

DIDYSIS REISAS

Pedagoginis paauglio vairuotojo patentas.
Išleido Tėvai Saleziečiai, Castelnuovo Don Bosco, Italija.

NEKLAUŽADA VĖJELIUKŠTIS

Kartą šioks toks bei anoks neklaužada vėjeliūkštis pabėgo nuo savo mamos, jai besnaudžiant Ramiajame vandenyne. Jis labai norėjo pamatyti kaip žemė atrodo.

— Ką čia, vis vanduo ir vanduo, — murmėjo neklaužada vėjeliūkštis. — Tik pilka ir mėlyna, pilka ir mėlyna... Aš noriu daugiau spalvos! — ir vėjeliūkštis tik pūst, pūst ir nusipūtė į tokį gražų darželį.

Bet ilga kelionė jį labai nuvargino, tad jis nutarė pailsėti po šimtamečiu ažuolu prie darželio akmeninės tvoros. Neklaužada vėjeliūkštis vos spėjo nurimti, kai išgirdo žolytę bešnarant.

— Ššššš, ššššš kaip ilgu baltųjų ramunių... Čia tik žalia ir žalia — trūksta spalvos, pasigirdo balselis kažkur šalia tvoros.

— Gaila, kad tie didieji vėjai negali sėklų pas mus atpūsti. Ką gi, jie tik švist, švist ir dar visą tvorą nugriauš, — kažkas sumurmėjo iš kito kampo.

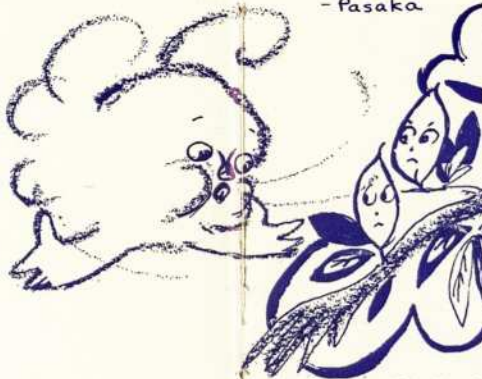
Mažas vėjeliūkštis tik klausėsi, tik klausėsi. Pagaliau neiškentė ir prabilo:

— Jūsų žalybės, — bandydamas būti mandagus, šnabždėjo jis, — gal aš galiu jums padėti. Aš taip pat esu vėjas, bet...

— Ki-ki-ki, ka-ka-ka — ką tu, vėjeliūkšti, nusimanai apie rimtus reikalus!

— Bet aš tikrai ne toks jau mažas. Aš pats vienas atsipūčiau iš Ramiojo vandeno, — teisinosi tas.

— Pasaka

— Na gerai, išbandysime tave, — sušnarėjo žolės. — Matai, ten anapus tvoros auga gražiausios baltos ramunės. Mes labai norėtumėm, kad ir čia jų būtų — tik kad nieks mums neatpučia sėklų.

Neklaužada vėjeliūkštis nutarė bandyt atpūsti, ypatingai kai sužinojo, kad seni ir stiprūs vėjai negalėjo tokio darbo atlikti. Jis išpūtė žandukus, įtraukė oro, apsisuko smarkiai ant vienos kojos ir tik pūūūst, pūūūst nutaikė gūsį tiesiai į baltąsias ramunes.

Bimb, bimb, bumbt — ramunių sėklos šokinėjo per akmeninę tvorą. Tol šokinėjo, kol vėjeliūkštis pūtė. Tik staiga jam pritrūko oro ir jis aukštiešnikas parvirto ant žolės. Žolė taip apsidžiaugė, kad bus ramunių, kad ji vėjelį glostė, glostė kol atgaivino.

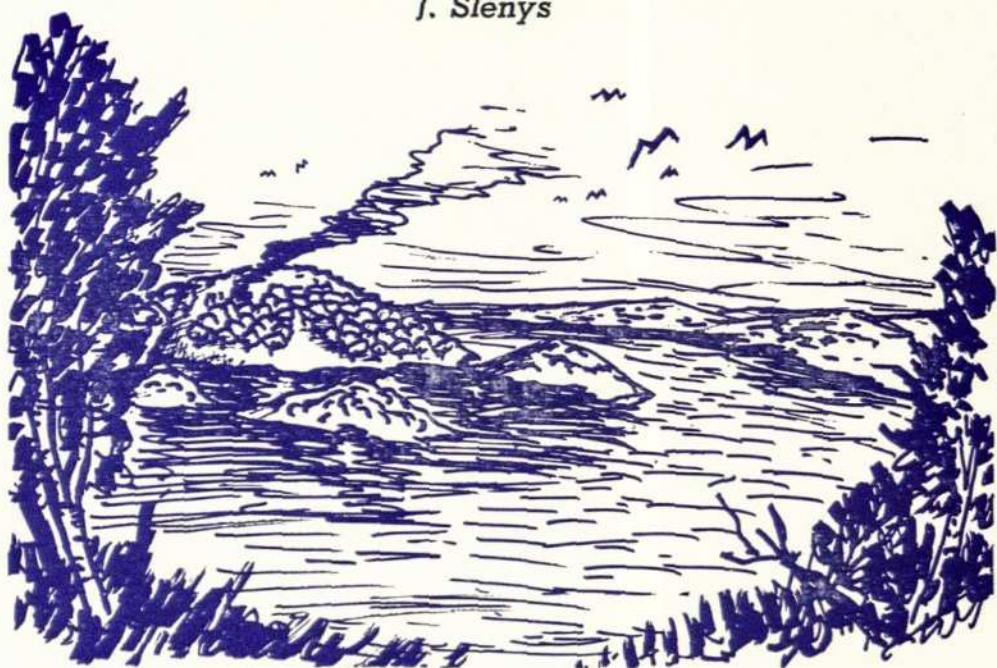
Už kelių dienų lietus palijo, saulutė pasvietė ir ramunės išdygo. Bet neklaužada vėjeliūkštis jau skubėjo namo pas mamą. Pakely jis sutiko kelis senus vėjus, kurie jį patapnojo per petį už gerą darbėlį. Vargšas vėjeliūkštis vos išsilaikė vėl neparvirtęs, nes seni vėjai buvo labai stiprūs, o jis buvo tik labai mažas vėjelis.

Pagaliau neklaužada vėjelis pasiekė namus. Jam skaudėjo ir šonai ir galvelė ir jautėsi taip silpna, silpna. Jis vos vos galėjo kvėpuoti po tokio ilgo pūtimo. Bet mama visai nepyko. Ji tik jį nusinėšė į Afriką, pasupo palmėse ir liepė niekad nuo jos neatsitraukti, kol neužaugs.

KARALIAUS VAIDMANTO DUKTĖ

J. Slėnys

Toli, toli už mėlynųjų marių, žaliųjų jūrų ir plačiųjų upių šniokščiančiame vandenyne yra uolota sala. Tik patys drąsiausi žvejai net iš tolo drįsta pažiūrėti į tą salą. Kiti visai nėra jos matę, tik apie ją girdėję. Aplink tą salą kyšo aštrūs juodi akmenys. Ne vieną laivelį jie nuskandino, ne vienam jūreiviui dieneles užbaigė. Seni žili žvejai pasakoja, kad vidurdienį ant tų akmenų ruoniai sėdi, o temstant ten pasirodo ilgabarzdis milžinas. Nuo senų senovės ta galinga ir paslaptinga žmogysta vaikšto uolomis, glosto ruonius, o kartais tik stovi ant pačios aukščiausios uolos ir žiūri kažkur į tolį.

Nedaug kas žino, kad ta sala tai karaliaus Vaidmanto karalystė, o dar mažiau kas galėtų papasakoti jo gyvenimo istoriją. Ją girdėjau iš vieno senelio lūpų, o dabar ir jums papasakosiu...

Karalius Vaidmantas buvo nepaprastas žmogus. Nemėgo jis puošnių rūmų, nemėgo švelnių rūbų nei karališko maisto. Jį džiugino juodos salos uolos, didelės bangos ir pilkas dangus. Jo pavaldiniai — ruoniai. Bet jie ne tik taip sau paprasti ruoniai, o nuostabūs gyvuliai, kurie pavirsdavo žmonėmis kada tik panorėdavo. Nesunku būdavo karaliui Vaidmantui juos valdyti; jis turėjo septynis narsius sūnus jam padėti. Ne, jis perdaug nesirūpindavo savo karalystės reikalais, jis tik krintosi ir rūpinosi apie savo vienintelės žaliaakės dukters Banguolės likimą.

Nors karalius ir mėgo savo šiurkšnią aplinką — dar labiau kai jo salą ištikdavo audros ir pilkas dangus apsidengdavo juodais debesimis — tačiau jis buvo nepaprastai švelnus žmogus — rūstaus veido, bet jautrios širdies. Giliai giliai jis jautė, kad jo dukteriai reiktų kažko daugiau — gal žaliuojančių pievų, gal krikštolinių fontanų, gal įvairiaspalvių gėlių... Bet ir nenorėjo jos išleisti į žmonių apgyvendintą šalį, nes jis pats, dar jaunas būdamas patyrė, kaip šiurkščiai žmonės elgiasi net su savo artimaisiais.

Dienų dienas ir ilgus vakarus mąstė karalius Vaidmantas, ką čia padarius, ką čia sugalvojus savo dukteriai Banguolei pralinksinti. Žaliaakė Banguolė, tačiau, neatrodė liūdna. Ji žaisdavo su savo broliais, glostydamo ruonius, ilgai žiūrėdavo į tolį kaip jos tėvas...

Kartą Vaidmantas sušaukė savo sūnus ir išplaukė į žmonių šalį savo dukteriai vyro ieškoti. Ilgai ilgai jie negrižo. Banguolė sėdėdavo ant pačios aukščiausios uolos ir dainuodama jų laukdavo. Jos dainos žodžiai sklido bangų nešami ir sužavėjo praplaukiančius žvejus. Bet nė vienas nedrįso priplaukti arčiau, visi bijojo juodų uolų. Tik vienintelis karalaitis Tolminas, išgirdęs nuostabiąją melodiją, nepaisydamas bangų nei uolų, išplaukė salos link. Ilgai jam truko priplaukti prie salos. Irdamasis artyn, jis išžiūrėjo į dainuojančią mergaitę ir pamilo ją.

Banguolė nedrįso nultipti nuo savo uolos, nes bangos vis didėjo, o dangus niaukėsi. Tačiau karalaitis nieko nepastebėjo. Jis priplaukė prie pat uolos, išsoko iš laivelio ir ėmė kopti stačiai į ją. Mergaitė laukė baimėje, nes uolos buvo stačios ir aštrios. Tolminas lipo, lipo, slydo ir vėl lipo. Pasiekęs Banguolę jis stabtelėjo minutę, tada jis tiesiai ir paklausė:

— Ar tu sutiktum būti mano žmona?

— Nežinau, reikia paprašyti mano tėvelio, — atsakė Banguolė, pažvelgdama į šniokščiančias bangas.

— O kur jis? — nerimo Tolminas.

— Jis — toli. Kada grįš, nežinau.

— Aš grįšiu už devynių dienų — ar lauksi manęs? — vėl prabilo karalaitis.

Banguolė nieko neatsakė, tik nusišypsojo ir žibančiomis akimis stebėjo jaunuolio kelionę atgal į laivelį. Vienas ruonis pasipainiojo jam po kojomis, bet Tolminas neišsigando. Jis dar Banguolei pamojavo ir tada nuplaukė sau.

Kai karalius Vaidmantas sugrįžo iš žmonių šalies, jis rado nepažįstamą vyrą savo saloje. Jis buvo aukštas — vos žemesnis už patį Vaidmantą — ir plačių pečių — mažą ką siauresnių už plačiapečio karaliaus.

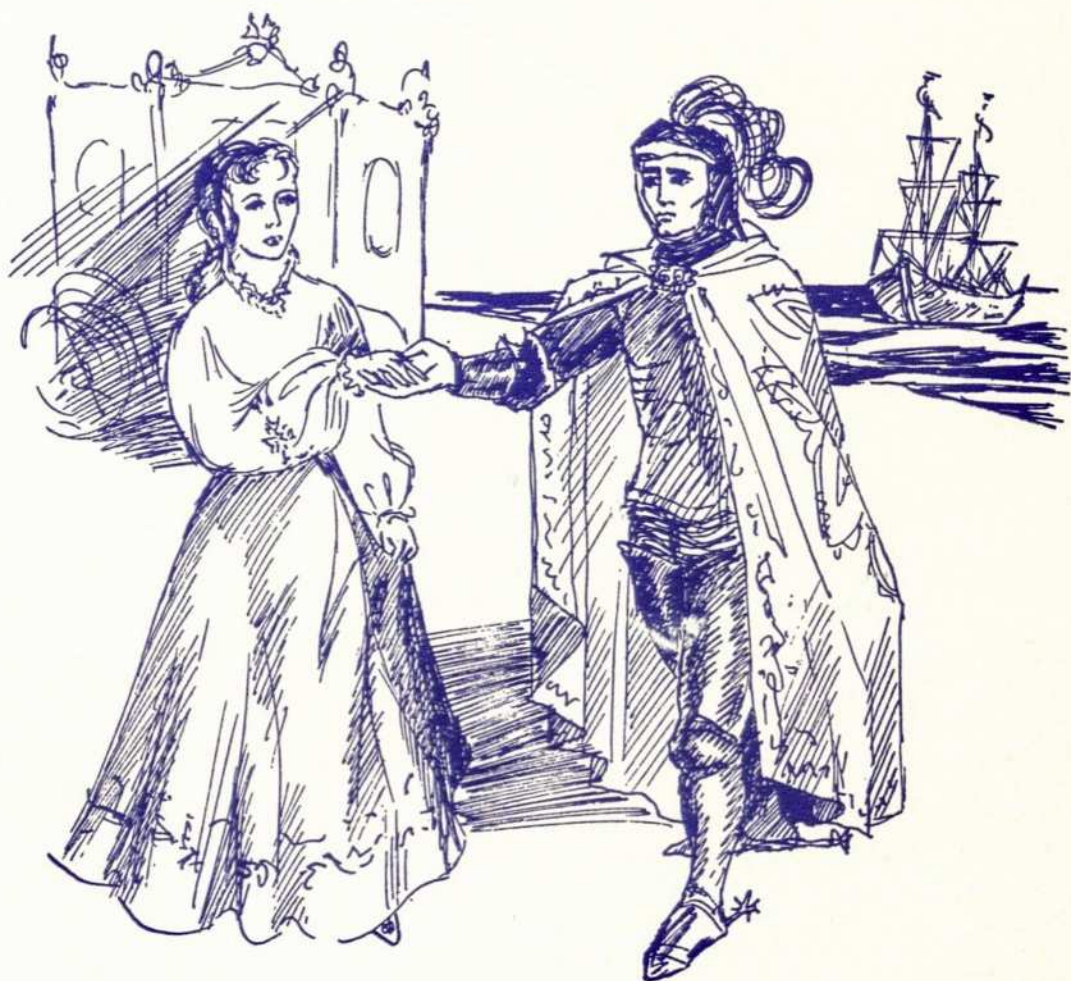
— Kaip tu čia atsiradai, — rūsčiai jo paklausė Vaidmantas. — Ir ką čia veiki?

— Aš norėčiau vesti jūsų dukterį Banguolę ir ją parsivežti į savo šalį, — drąsiai atsakė Tolminas.

Nuliūdo karalius Vaidmantas, bet pažiūrėjęs į dukters žibančias akis žinojo, kad jam neverta priešintis.

— Gerai, ką gi, jeigu abu taip norite... Dabar keliauk sau sveikas ir už keturiasdešimt dienų grįžk su rūbais, kuriuos tavo šalies moterys dėvi, — įsakė karalius.

Tolminas nieko Banguolei nesigailėjo — nei melsvo šilko suknelės, nei žalio šilko apsiausto, nei auksinės karūnos. Apsivilkus naujais rūbais, Banguolė priėjo prie tėvo atsisveikinti. Jo akyse žibėjo ašaros. Atsisukęs į Tolminą, Vaidmantas tarė:

— Prižadėk man, žemės sūnau, kad jei vieną piktą žodį ištarsi mano dukteriai, ji turės grįžti pas mane. O tu, Banguole, prižadėk taip pat.

Karalaitis pažadėjo linksmai nusijuokdamas:

— Taip niekados neatsitiks! Kaip mes galėtume pyktis! — sušuko jis ir įkėlė savo jauną žmoną į laivelį.

Ji tikrai buvo nepaprastai graži. Nieko, rodos, jai netrūko, tiktai kad basa buvo. Tolminas užmiršo jai batus parūpinti. Kai jie pasiekė jo šalį, žmonės praminė Banguolę basąja nuotaka, bet jos nė kiek nepėikė už tai. O kai patyrė kokia ji švelni ir gera, žmonės džiaugėsi, kad jų karalaitis taip išmintingai apsisprendė.

Juodu apsigyveno karališkoje pilyje, kurią Tolminas paveldėjo iš savo tėvo ir ilgus metus ten gyveno. Pagaliau jiems gimė dailus sūnelis. Banguolė jį globojo kuo rūpestingiausiai.

Dažnai jai teko pasilikti namuose, kai Tolminas kur iškeliaudavo, nes mažasis sūnelis negalėjo vienas namie likti.

— Kai jis truputį paaugs, tada su tavim visur keliausiu, — atsa-kydavo Banguolė į vyro prašymus. — Dabar jam manęs reikia, jis toks mažytis.

Bet Tolminas buvo nekantrus vyras. Jis niekaip negalėjo išsėdėti savo akmeninėje pilyje. Jis pasiilgo savo žirgų, pasiilgo mūšių ir medžioklių. Ir taip jis keliavo ir keliavo — į rytus, į šiaurę, į vakarus ir į pietus, o visur apkeliavęs vėl iš naujo pradėdavo. Jis ėmė jaustis lyg svečias savo paties pilyje. Vis rečiau ir rečiau susitikdavo su Banguole, o mažo sūnelio beveik niekad nebematydavo. Po kiek laiko jam pasidarė nesmagu... Gal Banguolei liūdna pilyje — gal tam sūneliui reikia tėvo globos... Ir nutarė Tolminas pasilikti namuose.

Tik ne taip jau lengva buvo prie visko priprasti, o juk Tolminas buvo labai nekantrus. Kartą, kai mažasis karalaitis taip suriko, kad visa pilis skambėjo, kunigaikštis jau nebegalėjo išturėti. Jis niekaip negalėjo suprasti, kodėl Banguolė to vaiko nesutvarko — jis nė nepagalvojo, kad tokie pipirai negali visą dieną tylėti...

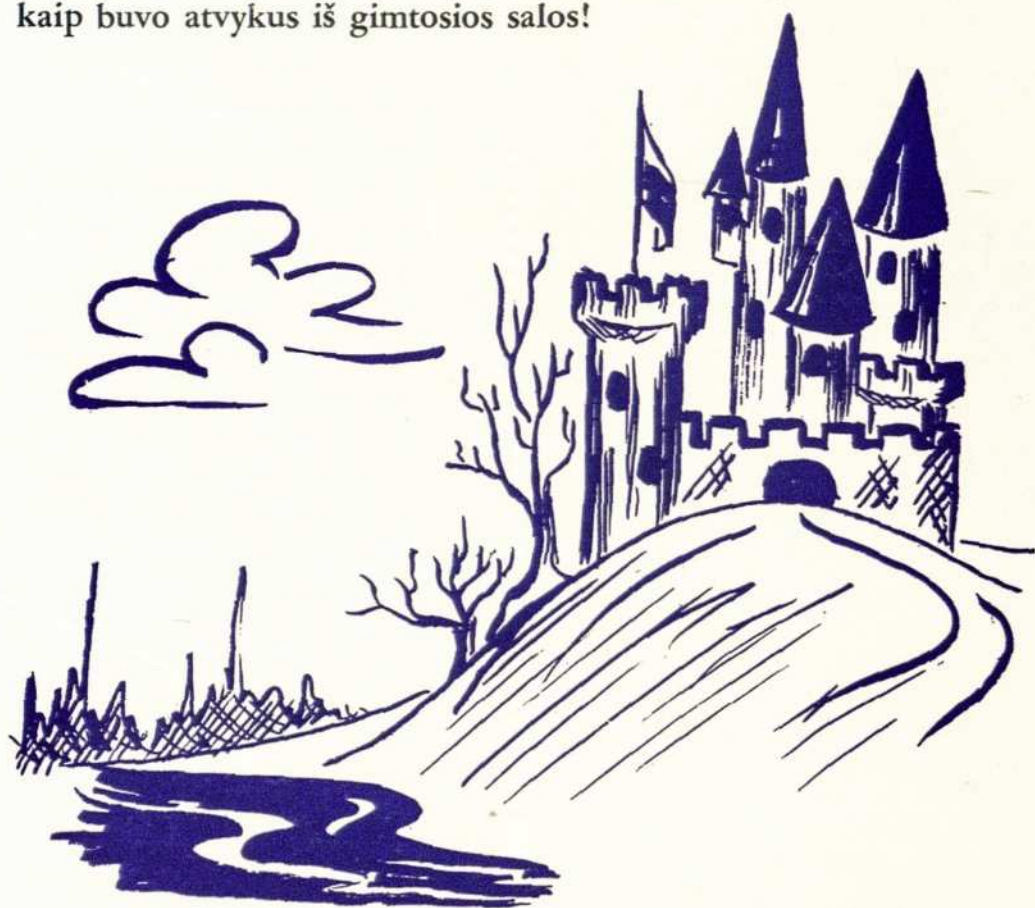
— Banguole, nutildyk tą vaiką! — suriko jis piktai.

Jo žmona tik pažiūrėjo į jį savo žalsvomis akimis, ramiai sugrąžino kūdikį į lopšėlį ir staiga išėjo per duris. Tolminas atsisėdo prie lango ir laukė jos sugrįžtant. Kai sutemo, jis išbėgo jos ieškoti kituose kambariuose, bet nesurado.

Tik staiga jis prisiminė:

— Tai dėl to pažado ji mane paliko! — ir metėsi laiptais žemyn.

Uždusęs ir kiaurai peršlapęs, Tolminas atsirado prie jūros kranto. Jo širdis smarkiai plakė, o permirkę plaukai lipo prie smilkinių — tačiau per vėlu! Štai, ant didelio akmens gulėjo Banguolės rūbai... Ji grįžo pas savo tėvą tuščiomis rankomis, net be mylimojo sūnelio, taip kaip buvo atvykus iš gimtosios salos!

Nuliūdęs ir susikrimtęs, Tolminas grįžo pilin ir joje užsidarė septynias dienas. Kai išėjo, žmonės nebegalėjo jo atpažinti! Jis — buvęs toks išdidus, nekantrus ir nepastovus — tapo švelnus, rimtas ir nuolankus. Ilgus metus pats augino sūnų, kol jam suėjo dvidešimts vieneri metai. Tada toje šalyje buvo paskelbta didelė šventė. Tolminas iškilmingai atidavė savo sūnui pilies raktus ir puotai vos pasibaigus, nuėjo prie jūros, įlipo į laivelį ir išplaukė. Žmonės jo laukė, laukė, bet nesulaukė. Vieni ėmė pasakoti, kad jis žuvo jūroje; kiti, kad tik išvyko priešą nubausti; o treči — kad savo mirtį nujautė. Netrukus rado jo laivelį plūduruojantį be savininko — daugiau, nė ženklų.

Seni žvejai pasakoja, kad karalius Vaidmantas priėmė Tolminą į savo salą ir todėl vakarais ant uolų kartais matosi trys žmogystos, o moters balsas vėl dainuoja liūdnas dainas, kurių melodiją bangos nuneša toli, toli...

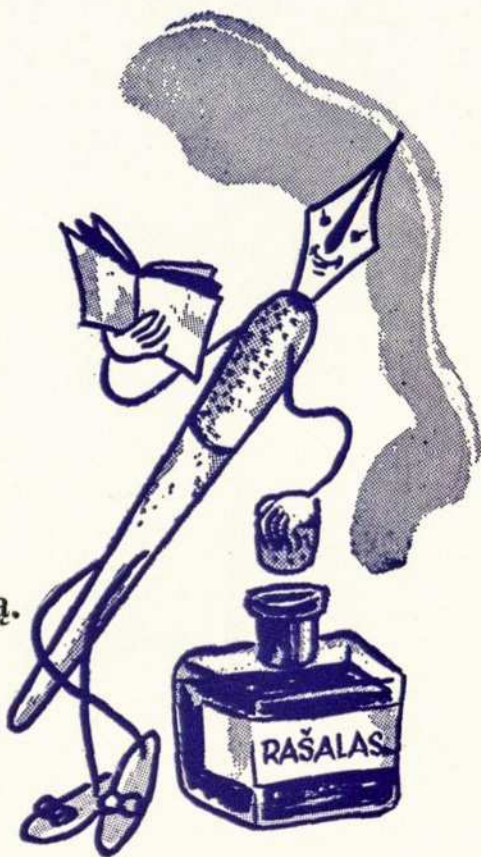
PLUNKSNA IR PIEŠTUKAS

Vytė Nemunėlis

Rašo plunksna ir pieštukas,
vienas žodį, kitas — du,
o aš vyras nedidukas
paskaitau juos be klaidų.

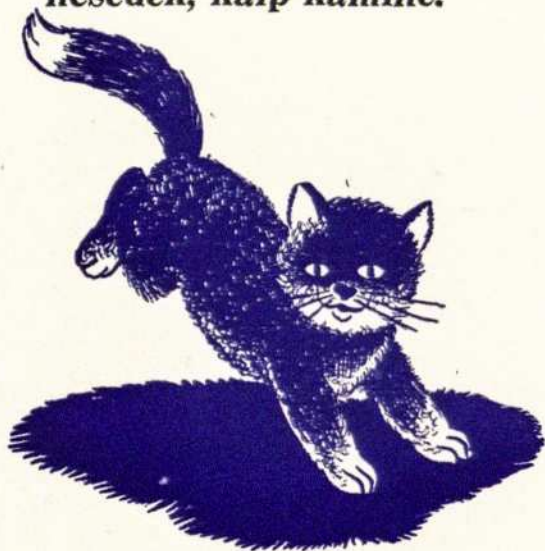
Plunksna rašo: — Kelkis rytą.
O pieštukas: — netingėk!
Uždainavęs ramta-drita,
mokyklėlėn greitai bėk.

Plunksna rašo: — Neškis plunksną.
O pieštukas: — Ir mane.
Ir rašyk smagus ir linksmas,
nesėdėk, kaip kamine.

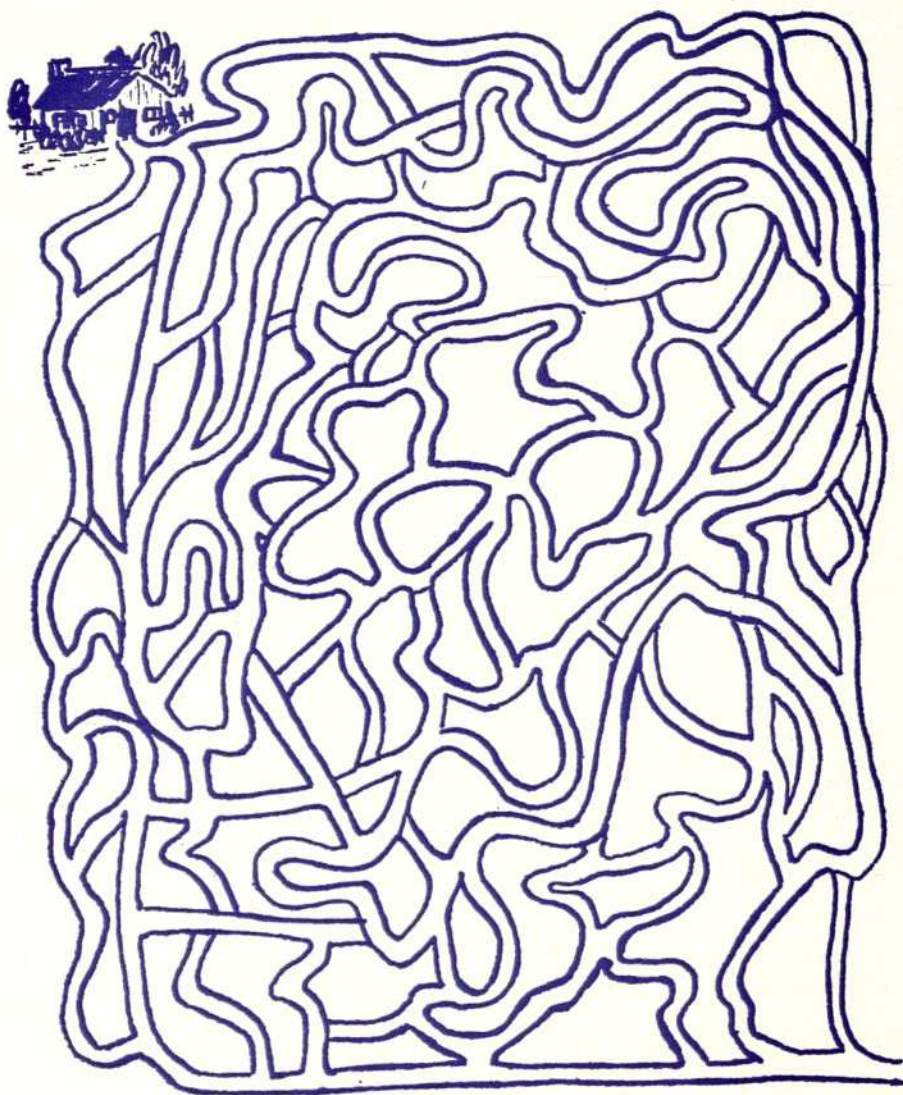

Rašo plunksna ir pieštukas,
o su jais ir aš rašau, —
va, jau pilnas puslapiukas,
paskaityt visus prašau.

Skaito mokytojas mūsų,
skaito tėtis ir mamytė,
katinėlis kraipo ūsą —
mat, nemoka jis skaityti.

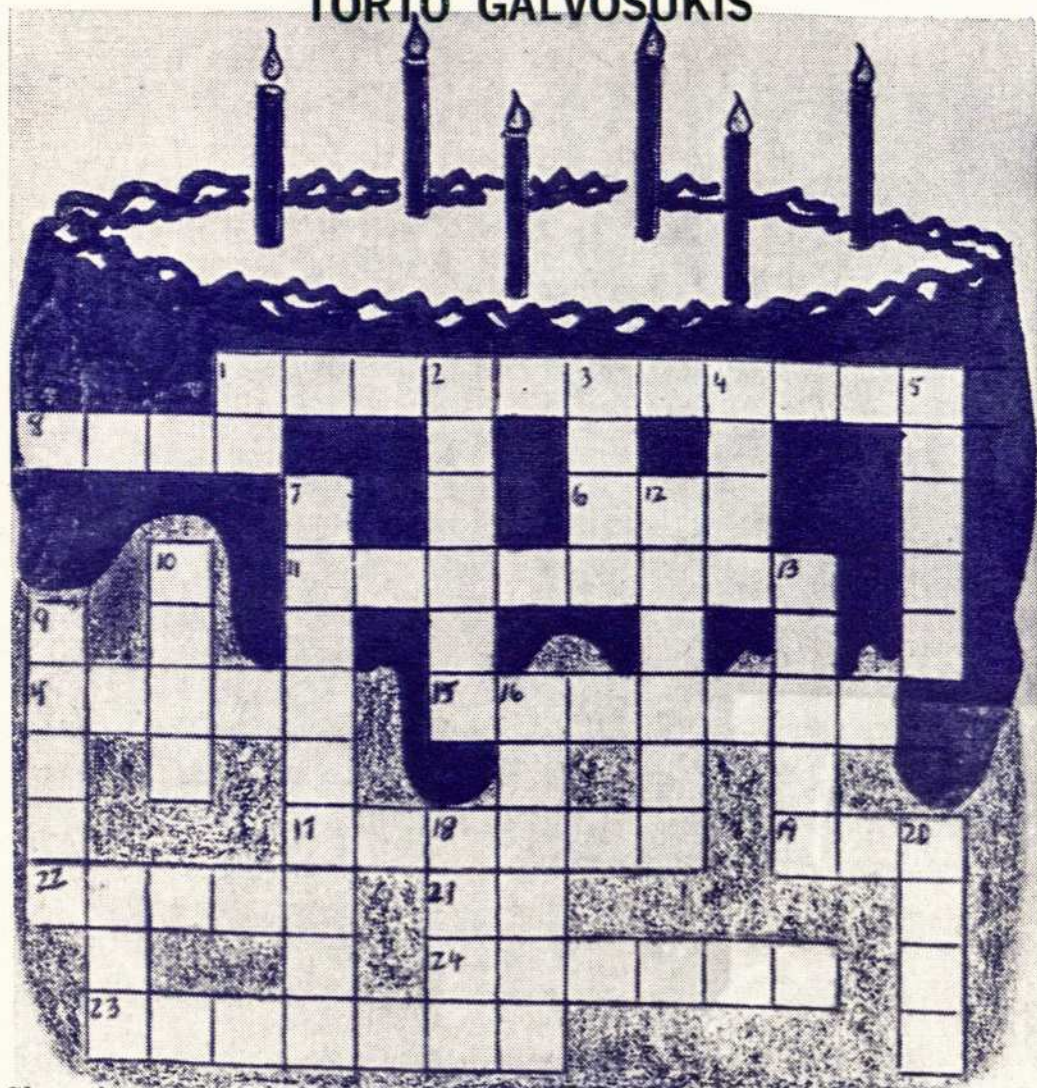
TRUPUTĮ PAGALVOK

Pasivaikščioti ėjau,
Pasukau —
Ir paklydau.
Ar galėtut, malonėtut
Į namus nuvest,
Prašau!

TORTO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Gimimo sukaktis.
6. Ne čia.
8. Eini paskui.
11. Popierinis žaislas, kuris ore lekia.
14. "Esi," būtajam kart. laike.
15. Ne stambus.
17. Berniuko vardas.
19. Ne tau.
21. Staigus sušukimas.
22. "Megsti", sutrumpinta.
23. Nedidelis žemės iškilimas.
24. Tai, kas dovanojama.

Žemyn:

1. Juk.
2. Iškilmingas pyragas.
3. Pažymėjimas metų, mėnesio, dienos.
4. Juda iš vietos.
5. Skystis, kuris teka iš kai kurių medžių.
7. Tai, kas paslaptinga.
9. Kas duodama dviem, skirta...
10. Ne mirę.
12. Paukščių karalius.
13. "Stumia", būsimajame laike.
16. Jūra.
18. Tuo laiku.
20. Nedidelis, sultingas vaisius.

(Atsakymai psl. 26)

LINKSMIAU

Mokytojas: Klausyk, Jonuk. Jei iškištum ranką į vieną kišenę ir ištrauktum pusę dolerio ir tada iškištum ranką į antrą kišenę ir ištrauktum pusę dolerio, ką tada turėtum?

Jonukas: Svetimas kelnės, pone Mokytojau!

Motina: Pauliuk, aš norėčiau bent vieną dieną tavęs visiškai nebaust.

Paulius: Gerai, mamyte, aš su tuo pilnai sutinku!

Tėvas: Onute, ar tau nepatiktų gimtadieniui gauti gražų tortą su penkiomis žvakutėmis?

Onutė: Tėveli, man dar labiau patiktų gauti penkis tortus ir vieną žvakutę!

Julytė: Mamyte, ar žinai tą stiklinę vazą, kuri sakei ėjo iš kartos į kartą, kol mes ją gavom?

Mama: Taip, dukrytė.

Julytė: Šioji karta tik dabar metė tą tradiciją...

Kartą Tomukas bežaisdamas lauke staiga pamatė kažką ir išsigandęs nubėgo namo papasakoti mamai:

— Mama, mama, aš mačiau didžiausią mešką lauke.

Jo mama, žinodama, kad jis matė tikrai didelį šunį, norėjo jį išmokyti nepasakoti nebūtų dalykų.

— Tomuk, tu žinai, kad tai netiesa, jokios meškos tu nematei. Dabar eik ir atsiprašyk Dievulio, kad sumelavai.

Už kelių minučių Tomukas vėl pasirodė virtuvėje.

— Ar atsiprašei Dievulio? — paklausė mama.

— Taip, mama, bet Jis man sakė, kad, pamatęs tokį sutvėrimą, pats manė, jog tai meška!

Mažas berniukas, nepasiekdamas durų skambučio, staipėsi prie jo. Senukas priėjo ir jam paskambino.

— Na, sūneli, o dabar ką darysim?

— Nežinau, ką jūs darysit, bet aš tai bėgsiu iš čia!

Mama mokė Vytuką mandagumo:

— Vytuk, jei ko nori, netiesk rankos per visą stalą. Ar neturi liežuvio?

— Taip, mama, bet ranka ilgesnė!

Mokytoja: Kas buvo garsiausias išradėjas?

Mokinukas: Edisonas.

Mokytoja: O kodėl?

Mokinukas: Man jis atrodė praktiškiausias iš visų. Jis išrado patefoną, kad žmonės, jo klausydami naktimis, turėtų naudotis jo pirmiau išrastomis elektros lemputėmis!

Torto gaivosūkio atsakymai (psl. 25) — Skersai: 1. gimtadienis, 6. ten, 8. seki, 11. aitvaras, 14. buvai, 15. smulkus, 17. Petras, 19. sau, 21. ai, 22. megst, 23. kupstas, 24. dovana. Žemyn: 1. gi, 2. tortas, 3. data, 4. eina, 5. sakai, 7. paslaptis, 9. abiem, 10. gyvi, 12. erelis, 13. stums, 16. marios, 18. tada, 20. uoga.

1966 EGLUTĖS ŠVENTĖ

Birželio 5-tą dieną EGLUTĖS skaitytojai jau ketvirtą kartą susirinko Putnamo sodyboje pabendrauti, parodyti savo talentus ir apžiūrėti EGLUTĖS gimtinę. Atvykusiųjų laukė net dvi staigmenos: spalvavimo knygutė ALGIS IR ALYTĖ, o pievoje buvo iškabinti konkurso laimėtojų ir pagyrimo verti darbai. Reikėjo viską greit apžiūrėti, pasisveikinti su visais draugais, nes šventė jau riedėjo pirmyn.

Registracija —buvo smagu susipažinti!

Po pietų vyko meninė programa. P-nios Kotrynos Marijošienės vadovaujami, rūpestingi EGLUTĖS skaitytojai grupėm deklamavo išmokus eilėraščius, dainavo ir, pagaliau, atidžiai sekė Bostono vaidintojų įnašą, "Grybai", parašytą ir surežisuotą mokytojos Kalvaitienės.

Diena linksmiai prabėgo, net išdykėlis lietus negalėjo jos sugadinti — buvo dar smagiau šokti ir žaisti salėje. Penkta valanda visus užklupo netikėtai — liūdna išsiskirti, bet juk netrukus vėl pasimatysim!

Iškilminga šventės pradžia: vėliavų pakėlimas

Bostono skaitytojų pastatytas vaidinimas — GRYBAI.

EGLUTĖS KONKURSO LAIMĖTOJAI

I Premija

STEBUKLINGOJI GĖLĖ

Kažkur neišbrendamame liūne, kur tyvuliavo murzinas vanduo, augo žavinga gėlė, apaugusi tankiomis žolėmis. Netoli buvo mažas, kuklus ir vargingas kaimelis. Pagal šio kaimelio žmonių pasakojimus, einančius iš vienos kartos į kitą, buvo sakoma, kad ši gėlė yra stebuklinga. Žmonės tikėjo, kad jei kas nors pasiektų šią gėlę, pasaulyje būtų amžina taika.

Daug drąsių jaunų ir senų žmonių bandė pasiekti gėlę, bet visi nugrimzdavo į tamsų liūną. Kai kurie žmonės pyko ir bumbėjo, kad liūnas užkeiktas, nes nei vienas, koją į jį įkėlęs, negalėjo iš jo pabėgti ir išsigelbėti.

Prieblandoje gėlė atrodė ryški avietės raudonumo, aiškiai matoma toli esančio ugnikalnio pilkumoje. Žvaigždėms pasirodžius tamsėjančiame danguje, gėlė pasidarydavo dar ryškesnė. Mėnesienoje gėlė nušvisdavo tokia šviesa, kad atrodė, jog visos dangaus žvaigždės kartu sušokdavo į liūną.

Kartą, vasarop, vienas jaunuolis bandė pasiekti gėlę atsistojęs ant medžio kamieno ir sunkiai stumdamas su ilgu pagaliu. Artėjant prie gėlės, ji pradėjo spin-

Stebuklingoji gėlė ugnikalnio papėdėje

dėti kaip saulė. Jaunuolis krūptelėjo, bandė prisidengti akis ir netekęs lygsvaros pasinėrė po vandeniu nepasiekęs tikslo kaip ir kiti.

Dar ir šiandien žmonės tebebando savo laimę — pasiekti tą skaisčią stebuklingą gėlę, kad pasaulyje pasidarytų amžina taika.

Rūta Čepaitytė, 12 m.
Milton, Ont., Canada

II Premija

UGNIKALNIS

Piktasis ugnikalnis

Vieną kartą buvo didelis ir juodas ugnikalnis. Jis buvo apsup-
tas tankiais miškais. Miškuose
augo didelės, raudonos avietės
ir bėgiojo įvairūs žvėrys. Prie-
blandoje visi žvėrys susirinkda-
vo prie tyvuliuojančio liūno atsi-
gerti. Mėnesienoje žvaigždutės
sušokdavo į bangas ir pradėda-
vo žaisti. Prie jų prisidėdavo žvė-
rys ir pakeldavo didžiausią
triukšmą.

Ugnikalniui tie triukšmingi va-
karai nelabai patiko ir jis pradė-
jo bumbėti. Jis nutarė visus tru-
putį pagasdinti. Susiraukė, suju-
dino žemę, karšta lava pradėjo
bėgti jo pakraščiais ir krito dide-
li akmenys. Visi žvėrys pabėgo,
krūmai išdegė ir ugnikalnis pasi-
liko vienas.

Tada pasidarė labai ramu ir
liūdna. Ramybė ugnikalniui vi-
sai nepatiko, ir jis nutarė dau-
giau žvėrių niekad negasdinti.
Bet žvėrys negrįžo. Vakare
žvaigždutės žiūrėjo į jį gėdinan-
čiom akim ir mėnesiena nebeži-
bėjo kaip seniau.

Vasarop jis pamatė, kad vėl
viskas pradėjo augti ir keletas
žvėrių sugrįžo atgal.

— Ei, — ugnikalnis tyliai sau
pasakė, — visi žvėrys vėl atgal
grįžta. Aš daugiau jų negasdin-
siu, nes man labai nepatinka vie-
nam būti.

Ramunė Bernotaitė, 9 m.
Nashua, N. H.

III Premija

PARTIZANŲ KOVA

Mūsų stovyklą supo liūnas, ežeras ir tankus miškas. Buvo vakarienės metas. Jau ruošėmės valgyti avietes, kai duris atitrenkė mūsų žvalgas Liūtas.

—Kas čia? — visi subumbėjom.

— Rusai! Šimtas! Gal daugiau. Artėja į liūno pusę, — šaukė uždusęs.

Mes žinome, ką daryti. Algirdo būrys sušoksta į apkasus miške kairėje pusėje, Vytauto — dešinėje, o Gaidžio — priekyje sulenda į slėptuves ir sulipa į medžius. Vytenio kovotojai prie patrankų ir kulkosvaidžių kalnuose ir liūno saloje.

Dabar prieblanda. Iš už miško kyla mėnulis ir žvaigždutės danguje pradeda žibėti. Paukščiai lizduose tyliai kalba su savo vaikučiais. Mėnesienoje ruošiamės sutikti priešą. Žinom, kad rusai puls iš ryto.

Vasarop naktys trumpos, ir netrukus pasirodo pirmieji rusų žvalgai. Mes tylim. Artėja ir pagrindinės rusų karių voros. Už jų — trys tankai.

Stanga bum-bum-bum, ir mūsų vyrų granatos sunaikina rusų tankus. Tra-ta-ta-ta, ir mūsų taikli ugnis išskina vieną priešų vorą. Iš kalnų ir salos, lyg iš ugnikalnių, trenkia patrankos ir kulkosvaidžiai. Rusai bando pabėg-

Partizanų kovos vieta

ti, bet susiduria su Gaidžio būriu. Metasi į vieną ir kitą šoną, bet susiduria su algirdiečiais ir vytautiečiais. Iš apsupimo veržėsi pro tyvuliuojantį liūną, bet iš ten nė vienas gyvas neišėjo.

Mūsų laimėjome. Stovykloje aprišome sužeistuosius, baigėme valgyti avietes ir pasiruošėme iš čia pasitraukti.

Linus Kojelis
Los Angeles, Calif.

PAGYRIMAI

PASAKĖLĖ

Kartą gyveno diedukas ir bobutė. Jie turėjo mažą šuniuką. Jo vardas buvo Dobilukas. Vieną dieną Dobilukas pabėgo iš namų. Diedukas su bobute išėjo jo ieškoti. Priėjo tankų mišką. Išgirdo šuniuko balsą. Atbėgo ir rado įpuolusį į liūną. Bobutė pradėjo bumbėti ir barti šuniuką. Jau buvo prieblanda kai parėjo namo ir parsinešė purviną šuniuką. Bobutė ruošė vakarienę, Diedukas ėjo rinkti aviečių. Jos augo aplink jų namelį. Greitai pasidarė tamsu. Žvaigždutės žibėjo danguje. Bobutė pašaukė valgyti vakarienę. Pavalgę abu sušoko plauti indus. Diedukas šluostė ir pasakojo bobutei apie išsiveržusį ugnikalnį. Baigę darbą, diedukas ir bobutė ėjo prie ežero. Bėgo ir Dobilukas. Vasarop, kai dienos būdavo ilgos, jie sėdėdavo mėnesienoj ir žiūrėdavo į tyvuliuojantį vandenį. Dobilukas bėgiojo aplink juos.

*Teresė Miliauskaitė, 8 m.
Worcester, Mass.*

PIEMENĖLIS IR AVIETĖS

Vieną vasaros dieną miške ėjo kiškis ir lapė. Jie pamatė žvirblį lesantį avietes. Avietės vasarop buvo labai įsirpusios. Jie greitai nuvijo žvirblį ir palindo po krūmu, nes saulė labai kaitino. Jie išbuvo iki atėjo prieblanda.

Kiti pagyrimo verti rašiniai bus atspausdinti sekančiame numeryje.

Kiškis ir lapė pradėjo tarp savęs bumbėti. Danguje pasirodė žvaigždutės. Už miško pakilo mėnulis ir sudarė gražią mėnesieną. Kiškis laputei sako:

— Žinai, lapute, mums dabar ramu po šituo krūmu, bet gali užbėgti ne tik pilkas vilkas, bet ir raudonas, kraujuotais žandais, kokio Lietuvoj nebuvo.

Lapė jam atkirto:

— Ar tu matei kaip ties Medvėgaliu riedėjo priešų tankas?

Kiškis jai atsakė:

— O-o-o! Aš bijau tankų. Jie daug mano brolių ir seserų iššaudė. Lapute, žinai, kai aš bėgau į kitą šalį, pamačiau ugnikalnį, iš kurio veržiasi dideli dūmai ir lava.

Lapė tokio pasakojimo išsigando, bėgo iš krūmo ir vos neįkrito į liūną. Kiškis, pamatęs lapės nelaimę, pakvietė ateiti. Vieversėlis pradėjo groti polką. Kiškis laputei sako:

— Lapute, einam sušokti polkutę!

Abudu smagiai šoko. Pavargę, sumigo. Kai saulė užtekėjo, atėjo piemenėlis su avelių banda. Jis turėjo pasidaręs švilpynę. Kiškiui, lapei, vieversėliui ir žvirbliui nebebuvo ramybės ir jie turėjo pabėgti. Piemenėlis buvo išalkęs ir nuraškė visas avietes. Tokiu būdu kiškis ir lapė išsaugojo avietes nuo žvirbliaus sulesimo.

*Kazytė Brazdžionytė, 11 m.
Chicago, Ill.*

RUGSĖJO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Egidas, Verena / Daugvinas, Burvilė
2. Steponas, Maksima / Protenis, Tugaudė
3. Pijus X, Erazma / Sirtautas, Mirga
4. Ultanas, Rozalija / Karigaila, Gerimantė
5. Alvistas, Laurentas / Erdenis, Dinga
6. Letas, Beata / Vaištautas, Skuda
7. Alkmundas, Regina / Barintas, Dita
8. **MARIJOS GIMIMAS**
Adrijonas, Etelburga / Vytaras, Daumantė
9. Gorgonas, Osmana / Vindminas, Gasta
10. Mikalojus, Menodora / Tautgirdas, Dargvilė
11. Almiras, Helga / Stautas, Guta
12. **MARIJOS VARDAS**
Jeronidas, Ensvida / Vadotas, Tolminė
13. Nektaras, Eulogas / Birmantas, Banga
14. **ŠV. KRYŽIAUS IŠAUKŠTINIMAS**
Krescencijonas, Saliutija / Eisvinas, Dringa
15. **SKAUSMINGOJI DIEVO MOTINA**
Rolandas, Melita / Visimantas, Nautinga
16. Kornelis, Liudmila / Rimgaudas, Norimantė
17. Lambertas, Kolumba / Mantvinas, Ašminta
18. Juozapas iš Kupertino, Regintridas / Mangaila, Aura
19. Januaras, Konstancija / Girvinas, Praurimė
20. Eustakas, Pilypa / Stegutas, Gata
21. Matas, Ifigenija / Kantotas, Viskintė
22. Tomas iš Villanovos, Emerita / Tarvinas, Virma
23. Linas, Teklė / Galintas, Taga
24. **MARIJA BELAISVIU IŠPIRKĖJA**
Rustikas, Germaras / Gedvinas, Sana
25. Kristoforas, Ričarda / Jaunutis, Gelida
26. Kiprijonas ir Justina / Vydenis, Gintarė
27. Kozmas ir Damijonas / Kovaldas, Daugilė
28. Vaclovas, Lijoba / Tautvydas, Visgirdė
29. Mykolas Arkangelas, Gudelija / Kešgaila, Lita
30. Jeronimas, Sofija / Žymantas, Tyda

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!